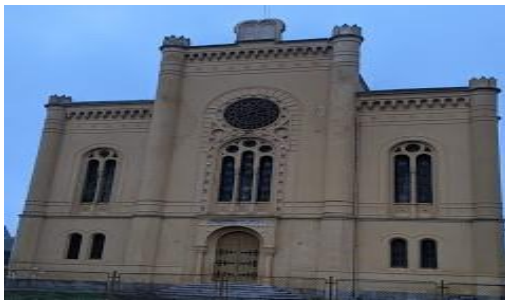

פון דע קראלא הייף

מהנעשה ונשמע • שיחות ואמרי קודש • תמונות
בס"ד, ערש"ק נצבים וילך תשפ"ו • גליון פנימי

ב כי תבא – יא אלול

בלחיים אחר תפילת שחרית שח מר"ש מהילולת בני של הרה"ק מרוזין ה"ה הרה"ק ישראל שלום יוסף ואחיו הרה"ק אברהם יעקב אבי שושלת בית סאדיגורא.
כן סיפר מר"ש שפעם אחת, חלם הרה"ק ה'בית אהרן' מקרלין, שקוראים לפניו בתורה, את הפסוק בתורה "בניך ובנותיך ילכו בשבי". ה'בית אהרן' הבין שאין הדבר מבשר טוב, ואכן לא עברו ימים מרובים, ונאסר חתנו הרה"ק רבי אברהם יעקב מסאדיגורא [בנו של מרן הרה"ק מרוזין] זצ"ל, וסיבת מאסרו היה עלילת רשע שהעלילו עליו.

בהמשך איחל מר"ש ברכת "מזל טוב" להר"ר מאיר שטיינברג הי"ו להולדת הבן במז"ט

בהמשך היום: איחל מרן רבינו שליט"א ברכת מזל טוב לידיד נפשו הרה"ג נחמן כהנא שליט"א בנו הגדול של ידיד בית חיינו כ"ק אדמו"ר מסערדנא שליט"א לרגל שמחת הברית לבנו.

בשיעור בין מנחה למעריב שח מר"ש כלדלהלן:

בגיליון 'מתיקות וערבות התורה' סופר על גר צדק שבא לפני האדמו"ר מסלונים, הוא סיפר לאדמו"ר שהוא התגייר מתוך קריאה ועיון בספרים המתארים את היהודים כעם הנבחר, וכלולות בהם כל המידות הטובות הנאצלות ביותר על פני תבל. "והנה מיד לאחר שהתגיירתי, אני רואה שהמציאות בשטח אינה כה זוהרת כפי שקראתי, גם בין יהודים יש רוצחים ושוודדים, שאפילו בחו"ל לא קיימים... אולי הרב יוכל להסביר לי תופעה זו?"

הסביר לו הרב "אומנם במצב הנוכחי איננו מגלמים את שלמות היצירה כפי שהיה צריך להיות, אבל דע לך למרות כל הדברים השליליים שאתה נתקל אצל יהודים, הם בגדר קליפות ומעטפות חיצוניות, וברגע שתקלף את אותן קליפות ותגיע אל השורש שלהם, תגלה לפניך זהב אמיתי!"

אך אצל הגויים, גם אם יש פה ושם אנשים טובים, הכל זה חיצוני וכאשר תקלף אותם ממעטה החיצוניות ותגיע אל הפנימיות, תגלה שהכל רקוב. ואותה אדיבות וסבר הפנים היפות נובעים מחיצוניות מעושה שאין מאחוריה כלום. וברגע שלא תהיה להם סיבה להיות טובים, הם יהפכו לחיות טרף מהסוג הגרוע והנאלח ביותר..."

אחר מעריב נשא מר"ש דברי חיזוק לחודש אלול, בענין לקרב כל יהודי באשר הוא ולא בזולת, בתוך כך סיפר כלדלהלן:
האדמו"ר מבוהוש זצ"ל גידל בביתו בחור יתום מצורע, ודרכו של הבחור היה לבקש מהמבקרים אצל האדמו"ר לתת לו

מתנה. פעם דיבר עשיר אחד עם האדמו"ר, ניגש הבחור אל העשיר וביקש ממנו מתנה. צעק עליו העשיר: בחור בזוי אין לך פנאי לחכות עד שאגמור לדבר עם האדמו"ר.
כששמע זאת האדמו"ר פנה אל העשיר ואמר לו: הגמרא אומרת (ברכות מ"ג:) "נוח לו לאדם שיפיל עצמו לתוך כבשן האש ואל ילבין פני חבירו..." הכוונה ב'חבירו' אינה דווקא לאדם נכבד אלא אפילו לאדם היותר שפל.
ואני יודע את זה מהגמרא עצמה שלמדה זאת מתמר שאמרה אם יהודה יודה טוב ואם לא תשרף. והרי מה היה אם יהודה לא היה מודה והיה שורף אשה שעתידה לילד תאומים - היכול להיות אדם יותר שפל מזה, בכל זאת אמרה שתישרף ולא תלבין פניו...

ג כי תבא – יב אלול

בלחיים אחר תפילת שחרית שח מרן רבינו שליט"א כלדלהלן:
היום חל יומא דהילולא של הרה"ק רבי שמחה בונים מפשיסחא זצ"ל

מסופר, כי פעם באו קבוצה של אפיקורסים להתווכח עמו בעיקרי האמונה. אמר להם הצדיק: אתם מתפארים שאתם אפיקורסים? אבל אני אומר לכם שבימינו אין כופרים אמיתיים. פעם היו אפיקורסים: בזמן פרעה מלך מצרים, שגם אחרי שה' נתן לו מכות קשות אחת אחרי השניה, התעקש "לא ידעתי את ה'". אבל היום, רק שומעים רעם בשמים, מיד מניחים כיפה וצועקים "שמע ישראל". מיד כשאמר להם רבי בונים את המילים הללו, הניחו כולם כפה על ראשם וצעקו "שמע ישראל..."

אדם אחד פנה אל רבי שמחה בונים מפשיסחא ושאל: הלא כתוב בספרים הקדושים שמי שצם ומתענה כך וכך ימים יזכה שיתגלה אליו אליהו הנביא. והנה הוא צם והתענה את מספר הימים הנדרש, אך לא זכה לראות את אליהו. השיב רבי שמחה בונים במשל: "הבעל שם טוב הקדוש (הבעש"ט) צריך היה לנסוע לדרך רחוקה, ושכר לשם כך עגלה וסוסים. אבל העגלה לא נסעה בכוח הסוסים כי אם בכוחותיו הפלאיים של הבעש"ט, מפני שידע הבעש"ט לומר את השמות הקדושים הגורמים לקפיצת הדרך, עד שיתקצר המרחק בדרך נס. כך ריחפה העגלה במהירות על פני הדרך. הסוסים, שהיו קשורים לעגלה, היו רגילים לקבל אוכל ושתייה בתחנות שלאורך הדרך. אבל כעת קפצה הדרך תחת פרסותיהם, וחיש קל עברו על פני התחנה הראשונה והשנייה בלי שניתן להם לא אוכל ולא שתייה.

ראו הסוסים שהם פורחים ממקום למקום ומעיר לעיר, ומזון לא ניתן להם, וחשבו שכנראה כבר אינם סוסים אלא בני אדם, ומנהגם של בני אדם לאכול רק בפונדקים שבהם מתקבצים בני אדם אחרים. כשעברו גם על פני פונדקים כאלה ועדיין לא ניתן אוכל לפיהם, היה ברור לסוסים שאינם אפילו בני אדם, אלא

שתו קפה עם חלב, והוא הרבי ר' בונם זצ"ל שתה קפה בלי חלב, יען כי היה חלב עכו"ם. נטפלו אליו ה"דייטשען" שיסביר להם מדוע אינו שותה הקפה עם חלב? והשיב להם – מחמת חשש חלב טמא, כדין הגמרא.

והתחילו לשחוק עליו ואמרו: "הן לכפרית שממנה מקבלים אנו את הקפה עם החלב, יש בעדרה חמש-עשרה פרות טהורות, ומה ענין חלב טמא לכאן?" התפלל הרבי ר' בונם להשי"ת שיעזור לו מן השמים שיוכל להוכיחם על פניהם, ואכן עוד הם מדברים, ולחדרם נכנסה הכפרית ושאלה אם הקפה היה היום טוב ביותר? והשיבו הן. מיד שאל אותה הצדיק "מה יום מיומים? מדוע באת היום לשאול אם הקפה היום היה טוב ביותר?" השיבה הכפרית: "מפני שהיום שמתי בקפה חלב גמל, ורציתי לדעת אם טעמו ערב לחיכם... אותם דייטשען היו מלאי התפעלות, כי ראו כמה גדולים דברי חכמים!

הסיפור השני שסיפר על עזרה מהשמיים חוץ לדרך הטבע הוא, כי בעת שהותו בגרמניה אצל הסוחרים שלו, קודם שנעשה רבי, ראה כי לסוחר אחד יש בן מופלג בחכמה. היה הרב ר' בונים חושק מאוד להכניסו תחת כנפי השכינה בתורה ובחסידות, כי ראה שהוא כלי מוכשר לזה, אולם לא עלה בידו. נמלך הצדיק לילך עמו תמיד ולהתחבר עמו, ומתוך כך יוכל אולי למושכו אליו. פעם אחת, הלך אותו בן לשחוק בקלפים. הלך הרבי ר' בונם עמו, והתחיל גם הוא לשחק עמו ועם האחרים בקלפים. בעת שסיפר הרבי ר' בונם מעשה זה התבטא אמר "לא ידעתי שום דבר, אפילו את ההתחלה של משחק זה, אך היתה לי הצלחה חוץ לדרך הטבע, ובכל פעם אני זכיתי במשחק. לא ידעתי אפילו אם אני הוא הזוכה, אך בראותי כי אף אחד מהמשתתפים לא נטל את הכסף שהיה מונח על השלחן הבנתי כי כנראה הכסף שייך לי ולקחתי בכל פעם את הכסף..."

כשראה בן הסוחר את הצלחתו הגדולה, חשב שבדאי יש לו בזה איזה סוד או חכמה כיצד להצליח במשחק זה. והפציר בו להודיעו סוד זה, כי משחק הקלפים היה יקר לו מכל משא ומתן בעולם. אבל הרבי זצ"ל דחה אותו מזמן לזמן. וכל שדחהו יותר, גדל חשקו לדעת את סוד ההצלחה. עד שפעם אחת הלך עמו לטייל מחוץ לעיר, במקום שאין שם אנשים, ובן הסוחר סבר שהוא הולך עמו כדי להודיעו את סוד משחק הקלפים. פתאום התחיל הרבי זצ"ל לצעוק לעבר אותו בן סוחר: "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה!" נבהל בן הסוחר ועמד ביראה ופחד. אז – כך סיים הרבי ר' בונם זצ"ל – הודעתי לו האמת שאין לי שום ידיעה במשחק, והצלחתי היתה שלא כדרך הטבע, כדי שאוכל להביאו תחת כנפי השכינה. וכמובן הסברתי לו שכל דברי המשחק הם הבל הבלים ואין בהם שום חכמה. ודיברתי אליו דברים היוצאים מן הלב, עד שהחזרתיו בתשובה, ונעשה בעל תשובה גמור."

ד כי תבא – יג אלול

בלחיים אחר תפילת שחרית שח מרן רבינו שליט"א כדלהלן: היום חל יומא דהילולא של הגה"ק יוסף חיים בעל בן איש חי זי"ע

אבי הק' מרן רבינו זיע"א היה בקיא בכל ספריו הק' והם היו שגורים על פיו

מלאכים ממש, שאינם זקוקים לא לאכילה ולא לשתייה. לבסוף הגיע הבעש"ט אל מחוז חפצו, והעגלה נעצרה. את הסוסים הובילו אל האורווה ונתנו לפניהם אוכל. בבת אחת תקעו ראשיהם באבוס ואכלו באכילה גסה, כסוסים גמורים. "באותה הדרך", הסביר רבי בונים, "ושב אדם בתענית וחושב את עצמו למלאך הראוי שאלהיו יתגלה לפניו. אך כשגמר האיש את תעניתו, כיצד תקע את ראשו בצלחת? כשנתנו לפניו את האוכל, האם לא חטף את האוכל כמו סוס?"

בצהרי היום הגיע מרן רבינו שליט"א לשיעורי תורה וקבלת קהל בעיר אשקלון

בשיעור המרכזי בבית המדרש "אליהו הנביא" שח מר"ש כדלהלן:

הרה"ק רבי חנוך העניך מאלכסנדר היה נער צעיר, מחסידיו של הרה"ק רבי שמחה בונים מפשיסחא. פעם שמע את רבו קורא בשמו, וכשבא אל רבו מצא אותו כשהוא בוכה מאוד. אמר לו ר' שמחה בונים: "היודע אתה מפני מה אני בוכה? אספר לך:

לפני שנים רבות פגשתי את רבי אפרים מסדילקוב, נכדו של הבעל שם טוב. אז אמר לי ר' אפרים, כי אין עוד חכמים בעולם אלא אני, ועוד אדם אחד המתגורר בכפר פלוני." "והנה ברגע זה", אמר ר' שמחה בונים, "יצא איש זה ועזב את הדת. משום כך אני בוכה". חקרו החסידים את הדבר, כיצד אירע שהגיע אותו האיש לידי כפירה. ונודע להם, כי פעם אחת, בכפר שבו גר, עבר האיש ליד שרים גויים שישבו ועיינו בספרי כפירה ואפיקורסות. בספרים אלה ישנם דברי הבל, שהם קשים וסבוכים להבנה. כשראו השרים את היהודי העובר לפניהם לעגו לו, כפי שנוהגים גויים ללעוג ליהודי, אלא שזה האיש היה חכם גדול ובקי בחכמת העולם. כשראה שהם לועגים לו, פנה אליהם והראה להם כיצד לא הבינו דבר ממה שכתוב בספריהם, וכי הוא מבין בחכמות אלו פי כמה וכמה ממה שהבינו הם. נהנו ממנו השרים, כי ראו שהוא חכם גדול, ומשכו אותו אליהם באהבה ובסבר פנים יפות. וכך אירע, שנמשך אותו האיש אחריהם יותר ויותר, עד שבא לידי כפירה.

לפנות ערב השתתף מרן רבינו שליט"א בשמחת השבע ברכות לחתן חיים אביגדור פיליפ הי"ו בן ידיד בית חיינו הרה"ר בנימין פיליפ הי"ו שערך הסבא הרה"ח המפואר ר' מרדכי פיליפ הי"ו מחשובי זקני אנ"ש, ותלמיד חבר של רבינו הגה"ק מקראלי זי"ע בעל ויגד משה.

במהלך השמחה שהתקיים באולם "שהחיינו" ברובע ו' אשדוד. נשא מר"ש דברי ברכה ורקד עם החתן והמחותנים.

בשיעור בין מנחה למעריב שח מר"ש כדלהלן:

הרה"ק רבי שמחה בונים מפשיסחא זצ"ל היה מתפאר, כי בשלושה דברים הצליח תכף ומיד, חוץ לדרך הטבע. ושניים מהם סיפר לחסידיו:

סיפורו הראשון הוא, כי פעם נזדמן להיות יחד עם יהודים "דייטשען" [כך היו נקראים המשכילים והאפיקורסים]. הם

רבי אברהם יחיאל פיש זצ"ל - האדמו"ר מלעלוב קרא על רבי אברהם פיש את הפסוק: "זרע צדקות מצמיח ישועות" וביאר: קודם רבי אברהם זרע צדקות - היה עוסק בצדקה וחסד, ומכאן מדה זו זכה להיות "מצמיח ישועות" שהיה מעניק מברכותיו וכולם ראו בחוש היאך ברכותיו נתקיימו. רבי אברהם נולד בעיירה טארנוב שבגליציה, לאביו רבי יוסף חיים פיש ז"ל. לאחר שנתגדל הסתופף בצל האדמו"ר מסטוטשין ורופשיץ זצ"ל.

בשנות השואה האיומה ניצל בדרך נס ופלא, כשם שסיפר בעצמו: היה זה כאשר הגרמנים האורחים נכנסו אל העיר, ופרצו לביתו והתחילו לירות ללא הרף, כאשר סבבו נישקם לעברו של רבי אברהם פתאום החשיך הבית, ובאותו הרגע ברח דרך החלון ונס על נפשו.

ניצולי שואה סיפרו עליו, "בימי שנות הזעם של השואה האיומה, כל מי ששהה בקרבת רבי אברהם פיש ניצל".

רוב שנות חייו עד שנגלה בהוראת מרן ה"בבא סאלי", היה רבי אברהם פיש צדיק נסתר, והסתיר עצמו כפועל בניין פשוט, כך הצליח לפעול בפעולות נצורות לקירוב גאולת ישראל בלי שישגיח בו איש, אשתו הרבנית פראדל עבדה במשק בית ואת כל כספם שהיו מרוויחים היו מחלקים לצרכי צדקה לעניים, הכנסת כלה והכנסת אורחים. מלבד הקצבה החדושת הדלה ממנה היו חיים.

וכך היה תחילת גילוי לעולם: יום אחד נכנסו לבנינו שלושה אברכים ושואלים היכן גר כאן רבי אברהם פיש? השיבם שזה הוא, והכניסם לביתו, כאשר נכנסו אמרו לו שרבי ישראל אבוחצירא זצ"ל שלחם אליו, להודיעו שמשמים החליטו שהוא יהיה רבי ויברך. מאותו היום והלאה אנשים רבים הגיעו אליו כדי שיברכם.

ה"בבא סאלי" גילה לפני הסתלקותו למקורביו ואנשיו, שרבי אברהם פיש מתל אביב, הוא זה שימלא מקומו בהשפעת ברכות וישועות עבור כלל ישראל.

ברכותיו של רבי אברהם נתקיימו בשלמותם, והכל בדרך נס ופלא, כדוגמת הנסים והנפלאות שראו אצל רבי ישראל אבוחצירא בברכותיו הקדושות. ראה רבי אברהם ברוח קדשו למרחקים, וסיפורים רבים מתהלכים אודות הניסים והנפלאות שנעשו על ידו, ואין כאן המקום לאריך כי רבים הם (חלקם מופיעים בספר "צדיקים נסתרים בדור האחרון").

הצדיק הנסתר הרב מנדל מבני ברק העיד: "רבי אברהם הוא ראש הל"ו צדיקים נסתרים"

מה נהדר היה מראהו של רבי אברהם בסעודת "מלוה מלכה" רבים מכל רחבי הארץ היו נקבצים ובאים לביתו הצנוע והפשוט ברחוב קלישר 32 בתל אביב. הנרות היו תמיד דולקים במרכז השולחן עשרים ושש במספר כמנין הוי"ה. הוא היה מערבב מיני משקאות זה בזה ומחלקם. ונוהג היה לומר שזה מועיל יותר מאנטיביוטיקה, וכמו כן נהג לחלק גם שומים לשמירה, ופותח בשירה של השתפכות הנפש בשיר "רחם בחסדך על עמך צורנו".

בדרשות 'בן איש חי', דרש רבי יוסף חיים: אם תסיר ממספר 'בית' - 214 מספר 'מעקה גג' - 241 ישאר כמנין 'הנופל' - 171, לרמז שאם יחסר מן הבית מעקה, אזי יפול הנופל. בזאת מיישב רבי יוסף חיים את לשון הכתוב 'כי יפול הנופל ממנו', כי לכאורה תיבת 'ממנו' מיותרת! ולפי דרשתו, הרי דבר זה נלמד ממנו, היינו מן הבית עצמו.

ראשית צמיחתו של רבי יוסף חיים, גם הוא בספור נפילה, לא מגג הבית, אלא לבאר...

כאשר היה כבן שבע שיחק עם אחותו על יד הבאר. בטעות דחפה אותו אחותו והוא נפל לבאר. האחות לא איבדה את עשתונותיה, ואצה רצה מיד לבית אמה וצעקה כי יוסף חיים נפל לבאר...

בני הבית ששמעו את צעקותיה, נזעקו מיד והוציאו אותו מן הבאר כשהוא מחוסר הכרה, וכפסע בינו ובין המוות. כעבור דקות ארוכות של פעולות החייה שבה אליו הכרתו באורח פלא, והוא שב לחיותו כאילו לא ארע דבר.

כהודאה להקב"ה על הנס הגדול, נדר הילד יוסף חיים שישקיע את כל חייו בלימוד התורה, ואכן מאותו יום, הוא לן בבית המדרש, ואף בשובו לביתו, היה נחבא בחדר הספרים וחוזר על לימודו.

גדולתו בתורה החלה להתפרסם כשהיה צעיר לימים, ומעשה שהיה כאשר ביום מן הימים ראה מכתב ששלחו חכמי ירושלים אל אביו, רבי אליהו חיים, רבם של יהודי בגדד, ובו שאלה בענין כשרותם של אתרוגים מסוימים שבאו לידם. הילד יוסף חיים ישב וערך תשובה מפורטת ומנומקת, תוך שהוא מצטט מגדולי הפוסקים שעסקו בענין זה, והוא שיגר את המכתב לחכמי ירושלים.

לימים, כאשר קבלו בירושלים את תשובתו של אביו רבי אליהו, הם השיבו לו בזה הלשון: "כבר הורה בנך ידיד נפשך הרי"ח הטוב, בן חכם ישמח הוריו ותגל יולדתו".

במקרה אחר, אף הוא בענין אתרוגים, ארע שלא היה בבגדד אתרוג כי אם מפרדסם של יתומים, והתעוררה שאלה האם האפטרופוס יכול למכור את האתרוגים על דעתו, ובכך יצאו ידי חובת 'ולקחתם לכם' - משלכם'.

כל חכמי בגדד עסקו בשאלה זו, ולא נמצא בידם פתרון וכבר חג סוכות ממשמש ובא. החליטו הרבנים כי יציעו את השאלה בפני רבי יוסף חיים שהיה אז רך בשנים אך רב בחכמה.

רבי יוסף חיים עלה לחדר הספרים שבעלית הגג בביתו, וצלל עמוקות בים התלמוד והפוסקים. כשעלה השחר באו לפני הרבנים לראות מה העלה בחכתו, הוא הראה להם את מאתיים הספרים שענין בהם, ואמר להם: "לאחר עיוני, איני יכול להתיר לקיים את המצווה באתרוגי היתומים, ולא אברך עליהן ביום טוב ראשון, אם תרצו עיינו בעצמכם ותכריעו כרצונכם..."

ואכן באותה שנה, איש מיהודי בגדד לא בירך על האתרוג, הכרעתו של רבי יוסף חיים.

כן חל היום יומא דהילולא הבנאי הקדוש רבי אברהם יחיאל פיש זצ"ל

האדמו"ר רבי אהרן מבעלזא וכל רצונו ובקשתו היה מתחנן שהרבי יעתיר עבור כלל ישראל..

לעת ערב הגיע מרן רבינו שליט"א לעיה"ת בני ברק, ערך קבלת קהל לאנשי שלומינו בעיר, החפצים להתברך לקראת השנה החדשה.

בין הנכנסים אל הקודש פנימה נראה הרה"ג אהרן יצחק שטרן רב ביהמ"ד ונשיא מוסדות זיו יהודה בקרית הרצוג והרה"ג ברוך הלבשרטאם אב"ד גארליץ להתברך לרגל השמחה הגדולה בהולדת הבת, אחר 9 שנים מבנו הקודם.

בהמשך הגיע מרן רבינו שליט"א לתפילת מעריב בשטיבלך של מרכז חסידי ויזניץ, אחר מכן סייר מר"ש באתר הבניה של המרכז העולמי, וכן סייר בבית המדרש הגדול שהורחב והוגדל לקראת הימים הנוראים הבעל"ט.

בהמשך הגיע מרן רבינו שליט"א לשוב ולשמוח רעים אהובים עם שמחות אנשי שלומינו וידידי בית חיינו.

תחילה השתתף בחתונת נכדת הנגיד **אפריים זלמן בעק** בת לחתנו הרב **חיים מאיר** ב"ר מיכאל **שרייבר**.

במהלכה שוחח מר"ש עם המחותנים הגאון עמרם גשטטר רב קרית אגודת ישראל הגאון ישראל גרינברגר רב קהילות ויזניץ באלעד ופתח תקוה, ואיחל מזל טוב לדודים החשובים הרה"ג יצחק שמואל שוורץ רב בית הכנסת פא"י והמו"צ הרה"ג אשר אנשיל בעק.

~ ~ ~

בהמשך השתתף מר"ש בחתונת בן ידידינו עוז הגה"ח יוסף מרדכי גלבשטיין הי"ו עב"ג בשעטומ"צ

מר"ש שתה לחיים ורקד עם החתן

כן איחל מר"ש ברכת מזל טוב לדודים הרה"ג אהרון זאב חשין דומ"צ אשדוד והרה"ג מנחם מנדל חשין אב"ד תל גיבורים ורב ביהמ"ד קהל חסידים בקרית הרצוג, שסיפר למר"ש שפקד לפני מספר ימים את ציונו הק' של אביו הגה"ק בעל ויגד משה זצ"ל.

~ ~ ~

כן השתתף מר"ש בחתונת בן הר"ר יו"ט פרידמן עב"ג בת הר"ר שבת גליק מאשדוד

במהלכה שוחח מר"ש עם האדמו"ר מלעלוב קארלין ועם הרה"ג יהודה לייב טאוב אב"ד קוזמיר בית שמש

~ ~ ~

כן השתתף מר"ש בחתונת החתן דוד בן הרה"ג יוסף אלפסי ראש כולל הליכות יוסף בבני ברק.

~ ~ ~

כן איחל מר"ש ברכת מזל טוב להר"ר ישראל ווקשטיין מרובע ג' אשדוד לנישואי הבת עב"ג נכד הרה"ג יעקב פישר שליט"א.

~ ~ ~

לקראת חצות הגיע מרן רבינו שליט"א לשוב ולשמוח בשמחת בית צדיקים בחתונה של הנין הראשון של כ"ק אדמו"ר ממכנבוקא בעלזא שליט"א נכד חתנו הרה"ג יוסף מאיר מושקוביץ דומ"צ בב"ב ובן כ"ק אדמו"ר ממעליץ אשדוד

קשר מופלא ומסתורי היה לו לרבי אברהם עם צדיקי הדור אשר לא היו מוכרים כלל.

ביום שלישי טרם פטירתו קרא למשמשו וביקש מהאחות שתצא מהחדר. ואמר: "דע לך שבערב שבת קודש אני הולך להיפטר מן העולם, תדאג לסדר את כל אשר צריך". ואכן, ביום שישי י"ג באלול עלה לגנזי מרומים ומקום מנוחתו בבית החיים אשר בעיר צפת ת"ו.

בסעודת הילולא שהתקיימה לפנות ערב שח מר"ש כדלהלן: היום חל הילולת הרה"ק אברהם פיש זצ"ל מתל אביב רבי אברהם נמנה על חבורת הצדיקים הנסתרים שהסתופפו בצילו של הסנדלר הקדוש רבי משה יעקב רביקוב, בניהם היה רבי לאון פתילון, רבי יוסף וולטון, רבי מענדל מבני ברק. במשך שנים רבות בכל לילה למד הרב פיש עם הסנדלר בסודות התורה. לעיתים היה הסנדלר שולח אנשים לרבי אברהם שיפעל עבורם ישועה, וכאשר היו מגיעים אל רבי אברהם הוא היה עושה עצמו כמשוגע ומסלקם ובזמן הסילוק היה מבליע להם ברכות לפי בעייתם וצרתם, ואלו ראו ישועות וכל צרותם נפתרו.

מי לא זוכר היאך ביתו של רבי אברהם היה בית מחסה לכל מסכן. תמיד אכלו ולנו אצלו בבית אנשים שהיה קשה להיות במחיצתם. רבי אברהם היה מכלכל ודואג לכל מחסורם, והרבנית היתה מכבסת ורוחצת את בגדיהם.

פעם אחר ליל הסדר בא אליו אברך ושאלו: "נו, רבי אברהם, אליהו הנביא היה אצלך בליל הסדר?" ענה לו רבי אברהם בשאלה: "תגיד לי איפה היית בליל הסדר? לבטח אצל אביך שם אמרת כל דיכפין ייתי ויכול וסגרת את הדלת שאף אחד לא יוכל להיכנס, אבל אצלי היו בליל הסדר חמישה עשר יהודים כאלה. יתכן, שבין החמשה עשר הללו היה גם אליהו הנביא".

דרכו של הרב היתה להכניס את ענייה המסכנים של תל אביב ולהאכילם ולהשקותם, ובמשך כל שנותיו חיתנו הוא ואשתו עשרות ומאות זוגות, כאשר הם מעניקים להם מקרר גדול ומשוכלל, כששאלו אותו מדוע דווקא מקררים? השיב ברב בענותנותו: "כאשר יכניסו אותו לגיהנום ויהיה שם חם יבקש להתקרר במקררים שרכש עבור זוגות אלו".

רבי אברהם היה נוהג לעשות לא רק חסד עם החיים אלא אף עם המתים. פעם סיפר כי נוהג הוא ללבוש בגדים של אנשים שמתו כדי שיהיה להם זכויות בעולם האמת, שעושים מצוות בממונם ובכליהם. פעם אחרת כתב ספר תורה בשביל נשמות אבודות שיהיו להם זכויות.

כאשר הוחלט לבנות בנין למוסדות בעלזא בתל אביב, ביקש רשות להשתתף בהקמתו בתור פועל בנין. במשך שנה וחצי עלה ירד סחב ובנה מבלי לבקש שכר!! רק משום שרצה להיות שותף בבנייתה של תורה.

סיפר הרב אברהם דירנפלד שליט"א דומ"צ ראש כולל בעלזא בת"א. ערב שבת אחת הוא הגיע לבית המדרש של בעלזא וסיפר שחלם שעליו לחזק את בית המדרש הזה, ומדי ערב היה מסדר את בית המדרש לכבוד שבת. קנה מפות לשלחנות וניקה כל פינה. לאחר מכן היה נכנס לחדרו של

עב"ג בת הרה"ג דוד רוקח בן כ"ק אדמו"ר מיערוסלב וחתן כ"ק אדמו"ר מנדבורנה ירושלים שליט"א.
במהלכה בירך מר"ש בברכת השנים את ידידי בית חיינו כ"ק אדמו"ר מסאסוב וכ"ק אדמו"ר מבישטינא פ"ת.
כן איחל מר"ש ברכת מזל טוב להאדמו"ר מביאלא ישרי לב לנישואי נכדתו עב"ג בן האדמו"ר מזוטשקא שליט"א

ה כי תבא – טו אלול

מרן רבינו שליט"א עבר לפני התיבה לתפילת שחרית, והתכבד בעלית שלישי.

אחר תפילת שחרית שח מרן רבינו שליט"א כדלהלן:
היום חל יומא דהילולא של של הרה"ק יעקב קאפיל חסיד זצ"ל אבי שושלת קוסוב וזינץ.

בתחילה היה נחבא אל הכלים, ולא ידע איש את גבורתו וצדקתו, עד שפעם שבת קודש הקדשים רבי ישראל בעל שם טוב זיע"א בעירו קאלימייא, בליל שבת קודש הרגיש הבעל שם אור גדול הזורח ומאיר בתוכי העיר. הוא שם פעמיו לסמטאות ולמבואות ברחבי העיר, למצוא את מקום האור הגדול הזה, עד שהגיע סמוך לבית קטן, והרגיש כי בו מאיר האור הגדול.

הוא נכנס אל הבית, ומצא בו את המרגלית הטובה שאחריה חיפש, רבינו שהיה מזמר ומרקד לכבוד שבת קודש בהתלהבות נמרצת בלא הפוגה משך שעה ושעתיים, כשעל השולחן ערוכים תפנוקי מעדנים. הבעל שם טוב המתין זמן רב, עד אשר כילה רבינו לזמר ולרקד, אז הבחין באורח ונתן לבעל שם טוב "שלום".

כאשר שאלו הבעל שם "מדוע הנך מזמר ומרקד טרם תסעד את ליבך", השיבו רבינו. בזמר "יום שבת קודש הוא" נאמר, "ואם שלש אלה לפניו צגים", היינו שכל המאכלים יהיו "צגים" תחילה, כדי שיהנה מרוחניות המאכלים ומהחיות דקדושה שקיימת בתוכם, רק אחר כך אוכלים אותם.

בעקבות שבת זו, נתקרב רבינו אל הבעל שם טוב הקדוש, עד שהיה לאחד מבני היכלא קדישא ומתלמידיו הטהורים. היה עובר בבית מדרשו לפני התיבה, ומנעים לפניו בקולו הערב. נכדו האמרי חיים זיע"א העיד, כי גילוהו משמים את ה"נוסח" הזה של התפילה. עד היום מקובל בחצר שושלת וויז'ניץ, לשורר מלחניו הקדושים.

בפי הערלים אשר החזיקוהו לאיש קדוש, נקרא היה בשם "שיוויתניק". כי דרכו בקודש בשעה שעסק במסחר, היתה להעביר ידיו על עיניו מידי זמן, ולזעוק לעצמו, 'שיויתי ה' לנגדי תמיד' (תהלים טז ח).

עודנו בקאלימייא ארע מעשה שקבלוהו כבעל תפלה לימים הנוראים, ויהי באשמורת הבוקר בערב ראש השנה, נתאחר לבוא לבית התפלה. קם איש אחד, ניגש לפני התיבה, התחיל בניגון הקדיש שלפני סליחות, ומיד נתעלף ונפל לארץ מלוא קומתו. נעשה רעש גדול בבית המדרש, כי לא יכלו להקיצו, עד שבא רבינו, יב ליה ידיה ואוקמיה.

בשיעור בין מנחה למעריב שח מר"ש כדלהלן:
אשר אדם פועל פעולה מסוימת, יש שני כוחות שמניעים לו את הנפש, האחד הוא כח הבחירה והשני הוא כח האמונה.

כאשר אדם פועל מכח הבחירה, היינו שהוא בחר לפעול כפי שפעל, הרי ששורש תחילת הרצון לתחילת הפעולה הוא באדם עצמו, בין אם זה במודע ובין אם זה מכח התת-מודע. לעומת זאת כאשר הוא פועל מכח האמונה, הרי שזהו הכח של העל-מודע שבנפש, ומצד כך המנהיג של כח האמונה הוא הבורא יתברך שמו.

הבחירה אומרת, שהאדם הוא זה שקובע את הדברים. יתכן שהוא מודע לעצמו יותר, ויתכן שהוא פחות מודע לעצמו [תת-מודע], אבל בעצם האדם הוא הבוחר, הוא המחליט והוא הקובע. לעומת זאת העל-מודע עניינו, שיש כח שהוא מעל האדם, שאין לו שליטה עליו, וא"כ מי שקובע את הדברים - זהו הבורא ית"ש.

כח זה מוגדר כעל-מודע לא רק מצד שהוא רחוק מהמודעות של האדם, אלא העל-מודע מזכיר לאדם כי יש דברים שנמצאים מעל האדם ומכתיבים את חיינו, ומקורם בבורא ית"ש.

התת-מודע והעל-מודע - אלו שני כוחות עמוקים שבעצם מנהיגים את הנפש. הבחירה של הנפש ברובה - לא נעשית במודע, אלא מכח התת-מודע שבנפש. בדרך כלל הבחירה שנעשית במודע, היא האם להוציא את הדבר מהכח לפועל, אך הבחירה האם לרצות לבצע את אותה פעולה - מקורה בתת-מודע שבנפש, שזהו הכח שמכתיב לאדם את הרצון לפעולה. אולם העל-מודע הוא למעלה מהבחירה, זהו כח עליון שהאדם מונהג על פיו, כח שמונוט ומכוון את חיינו.

יום ו' - עש"ק כי תבא – טז אב

אחר תפילת שחרית שח מר"ש כדלהלן:
היום חל יומא דהילולא של כ"ק אדמו"ר הגה"צ אביגדור נחום מסטריקוב זצ"ל.

על אף גאונותו וגדלותו בתורה ראו אצלו בחוש את ויד משה מן ההר אל העם כאשר הנהיג את עדת החסידים בפשטות והיה מאוד עממי, וקירב כל יהודי באשר הוא.

ומחמת ענוותנותו הגדולה לא רצה להנהיג עדה ואף לא לקרוא קוויטלאך רק

בערב יום הכיפורים היה קורא קוויטלאך. אומר היה כך: הרוצה להנהיג עדה בישראל, מוטל עליו לעשות 'שימוש' אצל אביו ולהתבונן בהליכותיו, אך אני לא עשיתי זאת מפני שהיה לי אח גדול הרה"צ ר' טוביה יוסף הי"ד שנרצח בשנות הזעם. לא למדתי איך להנהיג עדה בישראל ואינו מסוגל לזה.

~ ~ ~

כן סיפר שבשנתו הראשונה לאחר נישואיו פנו אליו אנשים בבקשת עצה. הלך אז אל הרה"ק ה'בית ישראל' מגור זיע"א לשאול אותו כדת מה לעשות מאחר שאין יודע מה לענות לפונים אליו.

אמר לו ה"בית ישראל": המחשבה הראשונה שעולה לך במוחך, זוהי התשובה הנכונה מסופר שנהג בכל שנה אחרי חג הסוכות להניח את הלולב למשמרת במקום בולט, שהיה נראה לכל מי שביקר בביתו.

אמר על כך הרבי: "בתחילה חשבתי שהרבי מגור הקל עלי את המלאכה, ולבסוף גיליתי שהכביד עלי המלאכה, כי קשה היה לי עד מאוד לחשב מהי המחשבה הראשונה..."

כן אמר לא אחת: "אנשים פונים אלי בשאלות משאלות שונות, איך אדע להשיב להם? וכי יודע אני ליתן תשובות לבני

בתוספת הקדמה ופתיח איטי חדש שהלחין מר"ש על המילים אנא ה' הושיעה נא...

~ ~ ~

אחר ה'והך' החל מר"ש בניגון "מנוחה ושמחה" בלחן יו"ט.

~ ~ ~

בלחיים שח מר"ש כדלהלן:

בעיירה ליובאוויטש התגורר יהודי שהיה מכונה "ר' ישראל השמח". וכך היה אומר: הבורא יתברך הוא המוציא והמחליץ את האדם מכל הביצות, ואם אני, ישראליק, אין ואפס, זכיתי לקיים ציווי של האל-האחד והיחיד יתברך, הרי עליי לקפץ ולרקד מרוב שמחה.

~ ~ ~

אחר הזמירות כנהוג החל מרן רבינו שליט"א את הניגונים שהלחין על המילים "רחם בחסדך..." "צמאה נפשי לאלוקים..." חזן וקהל. אחר מכן הורה לשיר שוב יחדיו את הקטע של "זכור אהבת קדומים..." וכן את הניגון המהיר שהתאים על המילים "לבי ובשרי ירננו לא-ל חי

~ ~ ~

לפני התורה שר רבינו שליט"א את הניגון לכבוד שבת... (שמר"ש התאים בלחן למקדש)

מסופר שבאחד הימים, כאשר הגר"א מוילנא ז"ל היה שרוי בעיצומה של הגלות שערך, התנפלו שודדים על בעל הבית שבו התארח. הוא שמע צעקות נוראות ומהר לצאת מחדרו, לברר את פשרן. כשראו השודדים את התפילין, תקפו ומיד הניחו לבעל הבית וברחו בבהלה מרוב פחד.

לאחר שנרגע, שאל בעל הבית את הגאון: "מה הוא הדבר שעשית? איך גרמת להם שיברחו מרוב פחד?". האכסנאי ההוא עדין לא ידע עם מי יש לו עסק, הוא לא הבין שמדובר ברבן של כל בני הגולה, וחשב שהוא סתם אורח, ולכן הקשה: "איך זה יכול להיות?"

אמר לו הגאון: "הרי זה מפוש בכתוב: 'וְרָאוּ כָל-עַמִּי הָאֶרֶץ כִּי שָׁם ה' נִקְרָא עָלֶיךָ; וַיֵּרְאוּ, מִמֶּךָ...'".

עכשיו בעל הבית בכלל לא הבין, והוא חזר והקשה: "אם כן למה מהתפילין שלי הם לא נבהלו? מה יש בתפילין שלך שהבריח אותם?"

השיב לו הגאון: "רבי אליעזר הגדול לא אמר: 'אלו תפילין שעל הראש', אלא: 'אלו תפילין שבראש', הם לא התיראו מהתפילין שעל ראשי, אלו אינן שונות משלך, הם נבהלו ונרעשו מהתפילין שבתוך הראש שלי..."

תפילין שבראש צריכים להיות כמו שאומרים ב"לשם יחוד" שלפני הנחת תפילין: "ועל הראש נגד המא, שהנשמה שבמוחי עם שאר חושי וכוחותי, כולם יהיו משועבדים לעבודתו יתברך". כשבתוך הראש מונחים התפילין, כשהמוח כולו משועבד לעבודתו יתברך – עמי הארץ רואים זאת ומתיראים.

~ ~ ~

לאח"מ קמו לריקוד שמחה וכן בניגון שהלחין מר"ש על המילים "פותח את ירך ומשביע לכל חי רצון".

והמשיך בניגון שהתאים מר"ש על המילים "שבענו מטובך". בסיום איחל גוט שבת

אדם?! אכן התבוננתי וראיתי שרוב שאלות הן שאלות של כבוד [כבוד מעיישה'ס], נו - על כבוד אני מבין גדול.

~ ~ ~

שנה אחת, לקראת הפסח, עסקו כמה בחורים בניקוי הספרים בספרייתי, ובמהלך הניקיון הורידו את הלולב היבש והניחוהו על השולחן. כשסיימו לסדר את הספרים במקומם הורה להם הרבי להחזיר את הלולב למקומו, מעל ארון הספרים.

אחד הבחורים תמה והתבטא שזה לא כל-כך יפה. גער בו הרבי ואמר: "פרחים זה יפה? וילונות זה יפה? איך אפשר לומר על דבר מצווה שזה אינו דבר יפה?!"

וסיפר שבבית סבו, הרה"ק רבי אלימלך-מנחם-מנדל מסטריקוב, עמד ארון זכויות מיוחד, ובו היה מונח הלולב כל ימות השנה והיה נראה לכל הנכנסים לבית.

אחר הטבילה במקוה לכבוד שבת, למד רבינו שליט"א שנים מקרא ואחד תרגום. אחר מכן אמר שיר השירים.

בחצות היום יצא מר"ש לשבות בקרב אנשי שלומינו, בבני ברק.

ראשי קהילתנו הק' בבני ברק, קידמו את פני הקודש בשיר ושבח ויקר.

שב"ק כי תבא - טז אלול

מרן רבינו שליט"א עבר לפני התיבה לתפילת מנחה ערב שבת.

אחר מנחה עברו אנ"ש להתברך בברכת שלום עליכם.

~ ~ ~

בין קבלת שבת למעריב נשא מרן רבינו שליט"א דברות קודש בענייני הפרשה בין הדברים אמר כדלהלן:

בדרכו לביתו נאוו קודש שח מרן רבינו שליט"א: כשהיה הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע עובר בעיירה בעגלתו ובסוסו, היה אוסף את הילדים ומטייל איתם, ולא היה קץ לשמחתם ולהנאתם. בעשותו זאת היה הצדיק אומר אל סוסו: כמה מקנא אני בך, שאתה משמח נפשות טהורות.

~ שוה"ט ליל שב"ק ~

מרן רבינו שליט"א ערך שוה"ט כשעה אחר התפילה בביתו נאוו קודש.

במציגת והגבהת הכוס לקידוש כיבד מר"ש את בנו ה"ה שמעון הי"ו

לפני "מנוחה ושמחה" החל מר"ש בניגוני שמחה וגאולה וכן בניגון החדש שהלחין על המילים "העלף מיר ארויס הייליגער באשעפער"

~ זה השולחן ~

בהמשך הגיע מרן רבינו שליט"א להשתתף בטיש בחצר הקודש ויז'ניץ, בשירות ותשבחות לא-ל חי וישב מהראשונים במלכות עד לפנות בוקר. במהלכה כיבדו כ"ק אדמו"ר מויז'ניץ שליט"א ביין פירות וקוגל.

~ צפרא דשבתא ~

מרן רבינו שליט"א עבר לפני התיבה בלהבת אש קודש. לתפילת שחרית, בבית הכנסת הגדול. התעוררות מיוחדת עת שורר מר"ש א-ל אדון ו"במקומך" בניגוני רגש. מר"ש התכבד בפתיחת הארון. אחר עליית שישי ערך מר"ש מי שבירך לחולי עמך בית ישראל. אחר התפילה עברו מאות מאנ"ש וידידי בית חיינו, להתברך בברכת "גוט שבת".

~ עתיקין קדישין ~

סעודת צפרא דשבתא ערך מרן רבינו שליט"א בביתו נאווה קודש. במזיגת והגבהת הכוס לקידוש כיבד מר"ש את ה"ה שמעון ה"ו ושרו המזמורים כנהוג.

~ ~ ~

אחר הלחיים בסעודת עתיקא קדישא שח מר"ש כדלהלן: מעשה בבחור צעיר באמריקה שהחל לעשות את צעדיו הראשונים בעולם התורה והמצוות. מתוך תשוקה לעלות ולהתעלות, עזב את בית הוריו שבניו יורק ונסע ללמוד בישיבה בירושלים.

ערב שבת אחת, כששוחח עם אביו שבביתו בניו יורק בטלפון דקות ספורות לפני קבלת שבת בירושלים, ביקש ממנו האב בחיבה לעשות עבורו סידור דחוף... משימה שבניו יורק היא חול גמור, אך בירושלים פירושה חילול שבת ממש! כיצד יכבד את אביו וישמע בקולו, מבלי לעבור על רצון ה' האב, שלא היה בקי בפרטי המצוות והלכותיהם, לא הבין כלל את הדילמה שהציב בפניו בנו.

הבחור שאל את ראש הישיבה, שהשיב לו כי כבר התייחס לכך אחד מהגאונים שבדורות האחרונים.

חז"ל דרשו: "איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו – כולכם חייבים בכבודי". ותמהו המפרשים: "אטו ברשיעי עסקינ'?"

כאשר יצאה לעולם המצאת הטלפון, האיר הרבי מאוסטרובצה זצ"ל את הסוגיא בביאור מבריק: אין מדובר באב רשע, אלא באב כשר לחלוטין! האב נמצא בניו יורק, שם עדיין באמצע יום שישי, והוא מצווה בטלפון את בנו הנמצא בירושלים – בדיוק ברגעים שבהם נכנסה השבת בארץ הקודש.

בכגון דא אמרה תורה: "ואת שבתותי תשמורו" – לשמוע בראש ובראשונה בקול אביך שבשמים!

~ ~ ~

כן זימרו ממקומך מלכינו תופיע, אל תירא, שמע ישראל, הן גאלתי.

~ ~ ~

אחר מכן כיבד מר"ש את ה"ה יצחק אברהם ה"ו בניגון "מזמור לדוד".

לפני ברכת המזון למד מרן רבינו שליט"א בקול מתוך הספר הק' "נועם אלימלך" והסביר בטו"ט כמנהג רבוה"ק ז"ע והוסיף נופך מדיליה.

~ ~ ~

אח"מ קם מר"ש לריקוד בטאנץ ניגון החדש שהלחין על המילים "תהילת ה' ידבר פי ויברך כל בשר"

~ ~ ~

בהשמים מספרים כיבד מר"ש את ה"ה אביגדור" אחר ברכת המזון קם מר"ש לריקוד של מצוה.

~ רעווא דרעוין ~

מרן רבינו שליט"א ערך "סעודה שלישית" ברוב עם הדרת מלך.

אחר הזמירות כנהוג פתח מר"ש בדברי תורה ובעניני דיומא:

אחר הזמר "דרור יקרא" שח מר"ש כדלהלן:

הרה"ק רבי אברהם דב מאבריטש, ה"ב בת עין" מז'טומיר, נהג להכניס לביתו כל שד"ר מארץ הקודש והיה מבקש מהם לספר בשבחה של ארץ ישראל. ויהי היום, הגיע שד"ר מכובד למראה שהתארח בשבת אצל ה"ב בת עין" וכמובן שבסעודה הפליג לספר בשבחה של הארץ וכל כמה שהוסיף לספר הפציר רבי אברהם דב שישפר עוד, על ירושלים, על מקום המקדש ועל שאר ערי הקודש. השד"ר שכבר סיפר בהרחבה ובדברי מליצה וכל סיפור ומעשה על הארץ ואנשיה שזכר כבר סיפר בהרחבה יתירה, נענה ואמר "ארץ ישראל כה נפלאה היא עד שאין אבניה אבנים רגילות אלא מרגליות הן". לאחר אותה שבת החליט ה"ב בת עין" לעלות לארץ ישראל ולמלא סוף סוף את תשוקת ליבו הטהורה. אומר ועושה. למרות קשיי הדרך והטלטולים קם ועלה לארץ הקודש.

לאחר שהות זמן, פגש באותו שד"ר. פנה אליו ה"ב בת עין" ואמר "יש לי קפיידא עליך. עליתי לארץ וזכיתי לראות בטובה וחשתי שאכן עיני ה' אלוך בך בה מראשית שנה ועד אחרית שנה, איני שובע מלהביט ולהרגיש את ארץ ישראל, אך דבר אחד בדברך אינו נכון, מה שאמרת שאבני הארץ כמרגליות והנה אבניה ככל האבנים".

אמר לו השד"ר "אבני הארץ נוצצות כמרגליות אך לא כל אחד זוכה לראות".

מששמע זאת ה"ב בת עין" נסגר מיד בחדרו ושפך ליבו בדמעות לפני הקב"ה שיהיה הוא מן הזוכים לראות.

לאחר זמן מה, זימן אליו את בני חבורתו לסעודה ולנוכח תמיהתם לשם מה סעודה בסתם יום של חול, הסביר להם "היום זכני הבורא לראות שאכן אבני ארץ הקודש מאירות כמרגליות וגם מי שאינו זוכה לראות שיידע שאין החיסרון אלא בו ולא בארץ".

~ ~ ~

אח"מ כיבד מרן רבינו שליט"א בברכת המזון את הרה"צ משה אליעזר פאפער שליט"א אב"ד סעליש.

אחר מעריב בזמן "רבינו תם" עברו אנ"ש להתברך בברכת אגוטע וואך.

אחריה ערך מר"ש הבדלה ברוב עם.

~ מלוה מלכה ~

בעת סעודת "מלוה מלכה" הזכיר מרן רבינו שליט"א את הילולת הצדיקים של השבוע הקרוב.

שידור חי בקול קראלי

א נצבים וילך – יז אלול

אחר שחרית הגיע מרן רבינו שליט"א לפעילות רוחנית בעיר חולון וקיבל קהל לעצה ולברכה.

בדרשה חיזוק שנשא בבית הכנסת הגדול שח מר"ש על הפסוק כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבך לעשותו (דברים ל', י"ד)

בספר "הרב מפוניבז'" מובא, כי כששאלו מקורבים את מרן הרב מפוניבז' זצ"ל מהו סוד הצלחתו הגדולה לכבוש לבבות של יהודים כה רבים שיחזיקו בתורה, חייך הרב והשיב להם במשל: באחד מימי חודש אלול באשמורת הבוקר, הבחין פריץ גוי בשמש בית הכנסת כשהוא עובר בין בתי היהודים ודופק על חלונותיהם.

יצא הפריץ ותמה לפשר מעשיו. הסביר לו השמש: "אני מעורר את האנשים משנתם כדי שישכימו לבית הכנסת לומר סליחות ולבקש מחילה קודם יום הדין". סקרנותו של הפריץ גברה, והוא הלך להביט בחשאי מבעד לחלון בית הכנסת.

הוא נדהם לראות כיצד תוך שעה קלה נרעש והתמלא ההיכל כולו בהמוני יהודים שהתפללו ואמרו סליחות בהתלהבות עצומה ובבכי. אמר הפריץ לעצמו: "אם בית הכנסת מתמלא כל כך מהר, סימן הוא שבעצם כולם רצו לבוא מעצמם, והיו צריכים רק שמש שיעורר אותם משנתם!"

הפטיר הרב מפוניבז' ואמר: "זהו כל כוחי. כולם חפצים בעצם להתקרב לתורה, והתפקיד שלי הוא רק לעורר את הלבבות".

בשיעור בין מנחה למערב שח מר"ש כדלהלן:

אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקיכם (דברים כט, ט) התחיל משה לפייסם, אתם נצבים היום, הרבה הכעסתם למקום ולא עשה אתכם כלייה, והרי אתם קיימים לפניו (רש"י).

בפירושו של רש"י כאן אנו לומדים שהפסוק 'אתם נצבים' הוא גם כהבטחה לישראל לדורי דורות שלעולם לא יעשה הקב"ה בכם כלייה ח"ו, תמיד יהיו חיים וקיימים וניצבים! אומות ואימפריות גדולות במשך הדורות נמחקו ונאבד זכרם, ורק עם ישראל, שה אחת בין שבעים זאבים, גם לאחר כל הרדיפות והצרות, חי וקיים לנצח נצחים.

באחד ממסעותיו של הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זי"ע, הרב מפוניבז', לגיוס תמיכות עבור ישיבת פוניבז' בבני ברק, הוא הגיע לרומא, כאשר אליו מתלווה ד"ר ר' משה רוטשילד ז"ל. באחד הימים נסעו ברחובות רומא, כאשר לפליאתו שומע ר' משה את הרב מפוניבז' לוחש לעצמו כמה פעמים: 'אני הולך לגמור אתו את החשבון אחת ולתמיד!...' הדברים היו נשמעים תמוהים וחסרי פשר.

הפתרון לתעלומה הגדולה הגיע כאשר הרכב עבר סמוך ל'שער טיטוס', אותו הקים טיטוס בעת חורבן המקדש כאות נצחונו על ישראל. הרב מפוניבז' ביקש מהנהג לעצור, הוא

יצא והביט על הכיתוב החקוק על השער: 'יהודה השבויה, לא תהיה...! ואז הכריז בסערת רגשות ובקול גדול: 'טיטוס! טיטוס! לפני אלפיים שנה רצית למחוק את עם ישראל, מבלי להשאיר להם שם ושארית, ראה נא טיטוס, מי מכיר אותך היום? האם יש בעולמנו אנשים הרואים עצמם כממשיכי מורשתך?! ואילו אני, מגיע עכשיו מבני ברק שבארץ ישראל, הארץ שרצית להחריב, וברגע זה יושבים למעלה מחמש מאות בחורים על התורה שכל כך שאפת להשכיח מאתנו, וזאת לבד ממאות מוסדות תורה בכל רחבי תבל שבהם נמצאים עוד אלפים ורבבות של לומדי תורה!!--

הרב מפוניבז' עדיין לא גמר את "החשבון", מסביבו התאספו צעירים רומאים, אבל הוא לא פחד, והמשיך לנאום ליד שער טיטוס: 'את קודש הקודשים אמנם ביזית וחרפת בצורה נוראה, אבל מציע אני לך לבוא עכשיו אל הכותל המערבי, ותראה איך יומם ולילה עומדים שם יהודים ומבכים את החורבן, מצפים ומייחלים לבניית המקדש, ולומדים ומשננים את תבנית ההיכל, והוא האות והמופת המובהק ביותר שבית המקדש שלנו אכן יבנה במהרה! אתה נשכחת לנצח ואבדה שמך, ויהודה היה תהיה, ופרוח תפרח!'

לעת ערב השתתף מר"ש באזכרה שהתקיימה בביהמ"ד החיד"א לע"נ מרים בת אסתר ע"ה

בדרשה שנשא אמר בין היתר ושמחת בכל הטוב למה רק בטוב הרי מצווים אנו לשמוח בכל מה שהשם עושה לנו, ותייך שמן השמים סיבבו זאת בכדי שהאדם יוכל לבוא בתביעה שהוא רוצה לקיים מצוה מן התורה לכן מבקשים אנו שזה יהיה טוב הנראה והנגלה

בית מרן רבינו שליט"א

בני ברק - אשדוד

קנה לך פרקליט

הרינו לבשר כי החלה ההרשמה

לכוללות קויטל

ממנה יעתיר עבורכם

מרן רבינו עט"ר שליט"א

בתפילות הימים הנוראים הבעל"ט

הגבאים

קול קראלי

עדכונים ♦ שיחות ודרשות ♦ סיפורים ♦ ניגונים

074-7962278 אידיש

03-7236730 עברית

שמעו ותחי נפשכם